

НЕБОЈША ДЕВЕТАК

БЕЛА ПЕНА

Више не знам у коју собу да уђем
А да у њој не препознам твоју сенку
Или отворим врата а нахрупи бела пена
Бела пена са милион твојих умножених ликова

И прво што помислим – то је лепа смрт
Та пена у мојим рукама
Да – то је лепа бела смрт
Какву сам увек замишљао

Симетрија твојих портрета сенчи моје тело
Никакав бол не осећам
Само звезде светлуцају и та светлост ми цури
Низ чело, низ лице, низ груди

Да ли то умирем
Или се поново рађам?
Трудиме се да останем на ногама
Око којих се хвата измаглица
Око којих су обриси твојих подлактица
Твоје шаке са прстима од порцелана

Видим да ме дотичеш, али додир не осећам
Само сечиво погледа осећам на врату
И топлоту која ме напушта
Грушајући се у белу, белу
Самртнички белу пену
Као кад крвави снег